

prodejová, totiž podle Šu 17 odh. ř. ona cena, která se v téže krajině za podobné činžovní domy skutečně platila. V této ceně dojde výrazu vliv, který měla skutečně na ceny činžovních domů okolnost, že předpisy o ochraně nájemníků byly povahy jen přechodné. Teprve po vyšetření této ceny bude moci soud podle Šu 272 c. ř. s. a Šu 30 odh. ř. ustanoviti, přihlížeje ke zjištěné ceně pozemku a stavby a ke skutečnému výnosu, odhadní cenu odpovídající skutečným poměrům a splnit tak účel odhadu. Jest proto nutno, doplniti řízení výsledkem znaleců o prodejové ceně domů dle Šu 17 odh. ř.

#### Čís. 4004.

##### Pozemková reforma.

**Z mírové smlouvy Versaillské nelze vyvoditi, že říšsko-německému příslušníku přísluší v případě zabrání jeho majetku nárok na náhradu obecné ceny.**

(Rozh. ze dne 24. června 1924, R I 503/24.)

Rekursní soud nevyhověl stížnosti vlastníka, říšsko-německého příslušníka, do usnesení prvního soudu, jímž byl přidělen zabraný majetek stěžovatelův.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Stěžovatel odvolává se na § 35 náhr. zák., jímž prý pojaty do čs. práva ustanovení mírových smluv, zejména tedy též smlouvy Versaillské, a tedy prý i čl. 297 této smlouvy, jenž prý ustanovuje výslovně, že v případě zabrání majetku příslušníka říšsko-německého přísluší mu nárok na náhradu obecné ceny. Avšak takového ustanovení se v článku tom vůbec dočísti nelze a stěžovatel ani se nepokouší, aby dotyčné místo, které to v tomto dlouhém článku býti má, poznačil, neřku-li, aby je přímo citoval uváděje doslovné jeho znění. Odpadá tedy také povinnost soudu, ba vůbec možnost, tímto důvodem stížnosti se zabývat. V pravdě však čl. 297 cit. smlouvy o případu, kdy jde o náhradu za půdu říšsko-německému příslušníku v Čs. státě zabranou, vůbec nejedná, nýbrž pojednává o případě opačném, když totiž Německo učinilo o majetku příslušníka čs. neb jiného spojeného neb sdruženého státu mimořádné opatření disposiční (§ 3 přílohy) a stanoví, že opatření taková mají býti neprodleně zrušena a příslušníku čs. (spojeného neb sdruženého státu) majetek jeho býti vrácen, a dále, že státy tyto vyhrazují si zadržení majetek německých příslušníků v jejich území se nalézající, a že mohou z majetku tohoto hrazeny býti škody, jež příslušníci čs. neb jiného spojeného neb sdruženého státu oněmi válečnými neb disposičními opatřeními Německa utrpěli (odstavec a) b) a c)), při čemž stanoví, že platy a náhrady z výkonu práva zadržovacího určí se podle způsobu ocenění stanoveného zákonodárstvím země, v níž byl majetek zadržen (odst. c), takže, i kdyby se to na tento případ, t. j. na případy zákona čís. 77/22 vztahovati mohlo, jako že nemůže, protože tu nejde o výkon ta-

kového práva zadržovacího za účelem úhrady náhrad Německem čs. příslušníkům způsobených, nýbrž o agrární reformu, nemající s tím žádné vnitřní souvislosti, nýbrž jen zevní, t. j. té, že byla vyvolána převratem nastalým po porážce Německa — musily by právě proto platiti i pro ně zvláštní předpisy čs. zákonodárstvím pro stanovení náhrady vydané.

### Čís. 4005.

**O tom, zda a pokud jest zaměstnavatel povinen platiti příspěvky do nemocenské pokladny, rozhodují úřadové správní.**

(Rozh. ze dne 24. června 1924, R I 505/24.)

Opirajíc se o rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 8. května 1923, čís. 1163/23, domáhala se žalující firma na okresní nemocenské pokladně vrácení přeplacených prý příspěvků. Žalovaná vnesla námitku nepřípustnosti pořadu práva, již soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Právem namítá žalovaná, že rozhodnutím nejvyššího správního soudu nebylo ještě rozhodnuto, zda příspěvky, jichž vrácení se žalobkyně domáhá, byly skutečně vybírány neoprávněně, t. j. zda rozhodnutí působí zpět na ony příspěvky, kteréž byly vybírány před právní mocí tohoto rozhodnutí. Rozluštění této otázky přísluší dle §u 41 zák. ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. pouze politickým úřadům, a soudy nejsou povolány, zkoumati, zda uvedeným rozhodnutím tato otázka byla již rozřešena způsobem, každou pochybnost vylučujícím. Pokud tato otázka nebyla rozřešena úřadem politickým, schází žalobnímu žádání potřebný podklad ve smyslu §§ů 1431 a 1435 obč. zák. (Rozh. ze dne 11. března 1903, čís. 657 Gl. U. 2287.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

V ustanovení §u 41 zák. o nem. poj. děl. z roku 1888 je stanoveno, že spory, jež vzejdou mezi zaměstnavateli a okresními nemocenskými pokladnami o povinnosti placení příspěvků, rozhoduje ve všech případech dozorčí úřad, tedy pořad správní. V tomto případě rozhodl nejvyšší správní soud dle svého výroku a svých důvodů pouze o způsobu, jakým je podle §u 7 nem. zák. z týdenního výdělku vypočísti denní výdělek. Tím ovšem nepřímou rozhodnuto bylo též o tom, že výpočet příspěvků, žalobkyni předepsaných, nebyl správným, ale nebylo tím nijak rozhodnuto o tom, zda a pokud žalobkyně povinna byla předepsané jí příspěvky platiti, a zejména ne o tom, zda a pokud je byla povinna platiti po dobu sporného řízení správního. O této povinnosti jsou podle zmíněného §u 41 povolány rozhodnouti pouze úřady správní.